

LBRIS

We know
books

Lisa Thompson

Borcanul cu lumină

Ilustrații

de Mike Lowery

Traducere din engleză

de Iulia Arsintescu

arthur

CUPRINS

CAPITOLUL 1. Nevacanța	7
CAPITOLUL 2. Cabana	14
CAPITOLUL 3. Operațiunea Curățenie	22
CAPITOLUL 4. Concursul de la televizor	29
CAPITOLUL 5. Singur	33
CAPITOLUL 6. Mingea de tenis	39
CAPITOLUL 7. Sam	43
CAPITOLUL 8. Un străin în pădure	50
CAPITOLUL 9. Bunica	61
CAPITOLUL 10. Amy și Meena	69
CAPITOLUL 11. O ajut pe Kitty	73
CAPITOLUL 12. Povestea lui Kitty	81
CAPITOLUL 13. Tisa	90
CAPITOLUL 14. Ascuns	94
CAPITOLUL 15. Gary	99
CAPITOLUL 16. Scormonind prin cabană	107

CAPITOLUL 17. Kitty bate la ușă	113
CAPITOLUL 18. Magazia de gheață.	120
CAPITOLUL 19. În magazia de gheață.	128
CAPITOLUL 20. Speriat de întuneric	132
CAPITOLUL 21. În șopronul grădinarului	137
CAPITOLUL 22. Îi povestesc lui Kitty despre tata	148
CAPITOLUL 23. Charlie și Dexter	154
CAPITOLUL 24. Aniversarea	163
CAPITOLUL 25. Labirintul.	175
CAPITOLUL 26. Găsind drumul	186
CAPITOLUL 27. Conacul	190
CAPITOLUL 28. În căutarea lui Kitty	194
CAPITOLUL 29. Colin	196
CAPITOLUL 30. Căutând lemn de foc	199
CAPITOLUL 31. Întoarcerea la cabană.	204

NEVACANȚA

Îmi place șmecheria mamei cu cântatul în tunel.

Așa proceda de fiecare dată când mergeam la bunica pentru vreunul dintre prânzurile ei de duminică. În mașină, mama dădea drumul la radio și cântam amândoi orice se cânta acolo, deși de obicei eu eram nevoit să inventez cuvintele. Până să ajungem, aveam de trecut printr-un tunel lung și cenușiu, iar când intram în el, muzica de la radio începea să pârâie și să se întrerupă și pe urmă dispărea de tot. Eu mă opream din cântat, dar mama o ținea mai departe tot așa. O priveam de pe bancheta din spate cum ridica bărbia și scutura capul ca să dea tremolo notelor înalte. Tunelul părea să continue la nesfârșit, dar mama nu se oprea cu nici un chip și pe urmă... VĂJJJJ, ieșeam la lumina zilei, radioul își revenea și se dovedea că mama cânta *exact* ce trebuie. Eu o aplaudam, iar ea râdea.

La drumul de-acum încă n-a cântat, deși am trecut deja printr-un tunel lung. Radioul mergea, dar mama n-a cântat de data asta. Era mult prea ocupată să se uite în oglinda retrovizoare la

fiecare câteva secunde și să nu scape din ochi drumul întunecos din urma noastră.

— De ce am plecat acum? am întrebat-o eu. Nu puteam aștepta până dimineață?

Mama a pornit ștergătoarele, care au scârțâit plimbându-se încet peste parbriz de parcă tocmai se treziseră și ele din somn.

— Vrem să evităm ora de vârf, nu-i așa?

M-a privit în retrovizor și i-au apărut încrețituri în jurul ochilor de parcă îmi zâmbea, dar eu n-am fost sigur, pentru că nu-i puteam vedea și restul feței. Se purta ca atunci când plecam în vacanță, dar era clar că nu despre asta era vorba acum. Întâi de toate, aveam cu noi doar două genți mici plus rucsacul meu, iar pentru o vacanță îți trebuie mult mai mult de-atât. În al doilea rând, eu aflasem că plecăm abia când mă trezise, la ora unu după miezul nopții, spunându-mi că trebuie să pornim imediat la drum. Nu semăna în niciun caz cu vreo vacanță în care mai fusesem până atunci. Ea a rămas lângă fereastră și s-a uitat tot timpul în stradă până când mi-am împachetat eu câteva lucruri, încă pe jumătate adormit. Știam că se uită după Gary, cu toate că el era plecat în delegație și nu urma să se întoarcă decât în dimineața următoare. Am coborât la parter pe întuneric, iar mama a pus gențile în portbagajul unei mașini parcate afară. O observasem lângă casa noastră atunci când mă întorsesem de la școală. Avea pe geamul din spate abțibildul publicitar al unei agenții de închiriat și eu mă gândisem că-i a vreunuia dintre vecini. Mama nu mai avea mașina ei. După ce se mutase la noi, Gary îi spusese că nu le trebuiau două mașini.

Am căscat lung și m-am uitat pe geam la șoseaua udă. Ceașul radioului arăta ora 2:55. Aproape ora trei, în toiul nopții. Nu cred că mai fusesem vreodată în viața mea treaz la ora trei. Rămăsesem odată treaz până la două, de un revelion. Nu

pentru că am fi fost la vreo petrecere; cineva lansa artificii pe un câmp din apropierea casei noastre. Eu visam că sunt în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial și că mă târăsc într-o ladă metalică de gunoi ca să mă ascund de bombe, dar m-am trezit și mi-am dat seama că bombele fuseseră, în realitate, artificii.

Acum, la ora 2.55, șoseaua era pustie. Nu mai văzuserăm de-un veac nicio mașină.

Ploaia a început să răpăie tare pe acoperișul mașinii, ca un miliard de degete care răpăiau toate pic-pic-pleosc. A ținut așa vreo zece minute, apoi s-a oprit brusc. Parcă ar fi închis cineva cel mai mare aspersor din lume. La început m-am gândit că e vreun fenomen meteo ciudat, unul dintre cele despre care citisem în cea mai grozavă carte din lume: *Ciudățeniile care te vor băga în sperieți*. Pe urmă am văzut pereți de cărămidă și lumini portocalii și mi-am dat seama că tocmai treceam prin alt tunel. M-am uitat la mama și m-am întrebat dacă nu cumva făcea în minte șmecheria cu cântatul.

Am citit deja de trei ori *Ciudățeniile care te vor băga în sperieți*. Se pare că în Brazilia există un bărbat în vârstă de nouăzeci și șase de ani în a cărui pleoapă trăiește un vierme. Mama spune că astea-s invenții și că poveștile de-acolo au fost scrise tocmai ca să-i păcălească pe copiii ca mine, dar există chiar și o fotografie cu bărbatul care ține viermele în mână, deci trebuie să fie adevărat. Luasem cartea cu mine și intenționez să o citesc din nou. Pe lângă *Ciudățeniile care te vor băga în sperieți*, mai împachetasem:

- Deșteptătorul în formă de minge de fotbal (nu poți să-i trage șuturi de-adevăratelea, doar e rotund).
- O lanternă albastră.
- O minge de tenis.
- O carte cu cuvinte încrucișate.
- Două pixuri.

- Pe Doamna Ellie-Fant (o jucărie de pluș pe care o am de când eram bebe).
- Bila magică *Pune-mi o întrebare.*

Am scos bila magică din buzunarul din față al rucsacului și am apăsat pe butonul de pornire. Ecranul micuț s-a luminat verzui și pe el au început să se înșiruie cuvinte.

Salutări din partea bilei magice

Pune-mi o întrebare...!

**...gândește-te la ceva și pe urmă
răspunde-mi la întrebări...**

**...vei rămâne uimit
că îți citesc gândurile...!**

Te poți gândi la orice și, dacă răspunzi corect la toate întrebările, bila consideră că-ți poate spune la ce te-ai gândit. Uneori chiar ghicește, dacă alegi ceva ușor – de exemplu un măr, un tren sau un balon –, dar de cele mai multe ori o dă în bară.

M-am gândit la un clovn. Am apăsat pe buton și bila a început cu întrebările:

E o legumă?

Nu.

Vine într-o cutie?

Nu.

Îl poți cumpăra de la supermarket?

Nu.

Nu spuneam răspunsurile cu voce tare; trebuia doar să apăs pe butoanele *da* sau *nu*.

Merge în două picioare?

Da.

Poți să-l vezi?

Da.

E folosit la distracții?

(Am stat și m-am gândit. Mie nu mi se păreau clovnii deosebit de amuzanți, dar am bănuț că răspunsul era da.)

Da.

Mi-a mai pus o grămadă de întrebări la întâmplare, apoi cuvintele mici și verzi au început să curgă mai repede:

Nu poți păcăli bila magică Pune-mi o întrebare.

M-am prins!

Sunt cea mai inteligentă făptură de pe întregul pământ!

Vei rămâne uimit când îți voi spune...

...că-ți pot citi gândurile cu adevărat.

Toată povestea asta ține cam mult, după părerea mea. Bila se dă mare cu cât e de deșteaptă și durează o veșnicie până să-ți ofere un răspuns.

Te gândești la...

...un Prieten Imaginar?

Inutil.

Am oftat, am închis jucăria și am pus-o înapoi în rucsac.

La radio, o doamnă anunța prognoza vremii cu avertizări de frig, lapoviță și ninsori abundente în următoarea parte a săptămânii.

Mă ferisem să-i pun mamei prea multe întrebări. Înainte să plecăm mi se păruse foarte îngrijorată și încordată, dar acum îmi dădeam seama că umerii i se relaxau.

— Unde mergem, mamă? am întrebat-o.

— Într-un loc care o să-ți placă mult! a zis ea cu o voce care suna straniu și strident. La o cabană drăguță a unui vechi prieten de-al mamei, un grădinar pe care-l cheamă William. Are două dormitoare, un cămin vechi cu lemne care încălzește toată casa și o grădiniță cu poartă care dă în pădure. William a murit acum câteva luni. Nu locuiește nimeni pe mulți kilometri în jur, deci e un adevărat refugiu secret. Am fost cândva în vacanță acolo, când erai tu mic. Mai ții minte? Ne-a lăsat să locuim în casă cât timp era el în vizită la niște prieteni.

M-am gândit la vacanțele în care fusesem când încă mai locuia tata cu noi. Am fost în Spania o dată, iar tata și cu mine am mers cu hidrobicicleta de cinci ori. Excelentă vacanță a fost aceea! Îmi amintesc și că am mers cu cortul – a plouat o grămadă, dar țin minte că mie mi s-a părut amuzant pentru că n-am putut ieși din sacul de dormit. Se blocase fermoarul, așa că mama a trebuit să mă tragă afară prin partea de sus. Dar când am fost la cabana aceea nu reușeam să-mi amintesc oricât mă străduiam.

Mașina s-a luminat pe dinăuntru. Cineva din spatele nostru mergea cu farurile aprinse la faza lungă. Era prima mașină pe care o vedeam după o veșnicie și m-am întors să văd cine mai plecase în toiul nopții așa ca noi.

— Lasă capul jos, Nate, a zis mama, uitându-se în retrovizor.

Cealaltă mașină se apropiase tare de tot și mă orbea cu farurile, așa că am mijit ochii încercând să disting ceva.

— Nate, m-ai auzit? Am spus să te lași în jos.

M-am lăsat să alunec pe banchetă. Mama s-a tot uitat în oglinzi, întâi în cea laterală, pe urmă în cea de sus. Se uita în

oglinzi mai mult decât se uită la drumul din fața ei. Mașina ne-a depășit, mama a încetinit ca s-o lase să treacă și a dus mâna la frunte de parcă s-ar fi scărpinat. Cealaltă mașină a mers o vreme înaintea noastră, pe urmă a semnalizat cu lumina portocalie și a virat la stânga, iar umerii mamei s-au destins din nou. A întins mâna pe lângă scaun și m-a bătut ușor pe genunchi.

— Iartă-mă că am strigat la tine. Nu vedeam bine în oglindă, de asta, a zis ea.

Am tăcut o vreme amândoi, iar eu m-am uitat cum se reflectau luminile stradale în bălțile de pe drum. Îmi aminteam de ceva de când eram foarte mic, dar nu-mi dădeam seama exact de ce anume. Culoarea mi-o aminteam. O culoare care lumina gălbui. Am simțit dintr-odată că-mi vine să plâng.

— Mamă? Chiar mergem în vacanță? am întrebat eu.

Mama s-a frecat cu palma pe obraz și a respirat adânc, apoi mi-a răspuns încet:

— Nu tocmai, Nate.

CABANA

— De ce nu putem sta la bunica? am întrebat-o eu pe mama.

Ședeam în mașină, ploaia șiroia și ne uitam la cabana cenușie și murdară în lumina farurilor. Imaginea pe care mi-o închipuisem, aceea de vacanță petrecută într-o cabană pitorească și confortabilă, dispăruse cu desăvârșire. Casa probabil că fusese drăguță cu vreo treizeci de ani în urmă, cu pereți albi și trandafiri în jurul ușii. Acum, pereții aveau culoarea unei băltoace pline de noroi și păreau înghițiți lent de pături de iederă neagră și groasă. Nu recunoșteam locul câtuși de puțin. Drumul noroios pe care virasem din șoseaua principală ținuse cel puțin doi kilometri. Mama avea dreptate: locul chiar era departe de ochii lumii.

Nu voiam să intru. Voiam să ne întoarcem imediat și să mergem în altă parte.

— M-am gândit eu că s-ar putea să fie cam neîngrijit... dar chiar așa? a zis mama, aplecând capul și sprijinindu-și bărbia de volan. Arată groaznic! Cum a putut fi lăsată să ajungă în halul ăsta?

— Ar trebui să plecăm, mamă. Nu-mi place aici. Hai la bunica.

Ea nu m-a băgat în seamă nici de data asta. Mama și bunica se certaseră rău și nu mai vorbiseră de la înmormântarea bunicului, care fusese cu mai multe luni în urmă.

— Așteaptă aici, Nate, eu mă duc să caut cheia. Probabil că vremea face locul să arate mai jalnic decât e cu adevărat. Sunt sigură că înăuntru nu-i chiar așa de rău.

Și-a strâns bine jacheta la gât, a ieșit în ploaia torențială și a înaintat anevoios printre buruieni spre ușa verandei. A pipăit cu degetele marginea acoperișului și pe urmă s-a dus pe cealaltă parte a casei, unde n-o mai puteam vedea.

M-am uitat pe una dintre ferestrele cabanei. Din colțul unei camere răzbătea o lumină slabă și gălbuie. Parbrizul se aburise, așa că l-am șters cu mâneca și m-am uitat mai bine în întuneric, dar luminița dispăruse. Pesemne că mi-o imaginasem.

Mama a reapărut cu o cheie mare în mână. A tras de iedera care acoperea veranda, pe urmă a cotrobăit după încuietoare și a început să împingă ușa cu umărul. A fost nevoită să se oprească să-și șteargă stropii de ploaie care-i intrau în ochi, dar după ce s-a mai opintit în ușă de vreo zece ori, aceasta a început să se întredeschidă. Mama mi-a făcut semn cu mâna să vin la ea și, după aceea, s-a strecurat înăuntru, tot smucind ușa.

M-am uitat lung la casa veche și păărăginită. Chiar deasupra unei ferestre, ploaia se scurgea printr-o gaură din streășină, iar asta o făcea să arate de parcă plângea. Mama m-a chemat din nou prin semne. Era stropită de noroi, avea părul lipit de față și se ținea de marginea ușii de parcă numai asta o ajuta să rămână în picioare.